

[Halvgaard]

delingen ikke blot i de store klasser, men allerede i 4., 3., 2. og til dels i 1. klasse.

Der henvises til Politikens kronik onsdag den 30. juni 1982: »Elever eller klienter«, hvor lærer Susanne Skov-Nielsen efterlyser en ny struktur i folkeskolen og sætter spørgsmålstegn ved værdien af den specialundervisning, der tilbydes eleverne, bl.a. ved at kritisere lærerne for ikke at tilpasse undervisningen til barnet, men sende barnet til specialundervisning, for at det kan lære at tilpasse sig den undervisning, der foregår i klassen.

Besvarelse (13/7 82):

Undervisningsministeren (Dorte Bennedsen):

Antallet af elever, der undervises i specialklasser og specialskoler, har siden den gældende folkeskolelovs ikrafttræden været faldende. Den samlede andel af elever, der aktuelt er henvist til specialundervisningsforanstaltninger, ligger på landsplan på ca. 10 pct., med en formentlig svagt stigende tendens.

Der findes på nuværende tidspunkt ingen sikre statistiske oplysninger, men ministeriet har i skoleåret 1981/82 indsamlet oplysninger med henblik på udarbejdelse af en statistik vedrørende folkeskolens specialundervisning.

I anledning af den i spørgsmålets begrundelse nævnte kronik i Politiken den 30. juni 1982 skal det fremhæves, at henvisning til specialundervisning sker på lavere klasstrin end tidligere – fortrinsvis i 2., 3. og 4. klasse – for at få en bedre effekt af specialundervisningen. Påstanden om, at gennemførelsen af den nye struktur i folkeskolen med folkeskoleloven af 26. juni 1975 skulle have medført en øget »frasortering« af elever til specialundervisning, er derfor efter min opfattelse uholdbar.

Det tilføjes, at hovedparten af specialundervisningen er af midlertidig karakter og er at betragte som et supplement til den almindelige klasseundervisning.

Spm. nr. 919

Til *landbrugsministeren* (1/7 82) af:

Burgdorf (KF):

»Vil ministeren lægge pres på sin svenske og norske kollega for at få at vide, hvad begrundelsen er for, at de to lande stadig op-

retholder deres forbud mod at indføre visse danske fødevarer, til trods for at mund- og klovsygen i Danmark for længst er blevet bekæmpet?«

Begrundelse

Der er total uklarhed over, hvad der må indføres i Norge og Sverige, og selv toldvæsenet ved det ikke præcist. Der må f.eks. godt indføres kogte æg, men ikke rå – men hvordan i alverden vil myndighederne kontrollere det? Eller hvordan vil man stille sig til, at børn på en ekskursion selv medbringer madpakker med spegepølse og leverpostej? Skal alle madpakkerne pakkes ud?

Jeg forstår godt, at man i Sverige og Norge ikke ønsker mund- og klovsyge, men de nuværende restriktioner er helt hysteriske, og når toldvæsenet ikke engang kan finde ud af bestemmelserne, hvordan kan man så forlange, at befolkningen skal?

Ministerens må derfor lægge pres på Sverige og Norge, så reglerne i det mindste klargøres betydeligt. Helst skal restriktionerne helt ophæves.

Besvarelse (9/7 82):

Landbrugsministeren (Bjørn Westh):

I denne anledning skal jeg oplyse, at der i henhold til Det internationale Sygdomskontor, OIEs zoosanitary code går 6 måneder, før et land kan anses for frit for mund- og klovsyge, også selv om det pågældende land har bekæmpet sygdommen ved »stamping out«, dvs. nedslagning af besætningerne m.v. Med henvisning til disse OIE-regler kan Norge, Sverige og i øvrigt Finland opretholde deres forbud mod import af kød og kødvarer m.v. fra Danmark.

Alligevel har det været skuffende for mig og de danske veterinærmyndigheder, at de tre nævnte nordiske lande ikke har fulgt EF, hvor de forpligtelser, vi fik pålagt vores eksport af kød og kødprodukter m.v., blev ophævet, da vi efter 30 dage fra sidste udbrud erklærede de ramte områder fri for mund- og klovsyge.

Jeg skal her henvide til, at det danske veterinærdirektorat jo har et tæt samarbejde og regelmæssige konsultationer med de andre nordiske lande, og til, at disse lande har fået fuld information om sygdommen og dens